

РЕШЕНИЕ

№ 21086

гр. София, 24.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 27.09.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

**ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска
Елка Атанасова**

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **5231** по описа за **2024** година докладвано от съдия Катя Аспарухова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на С. С. Т. ЕГН [ЕГН] от [населено място] срещу Решение №2596 от 02.06.2023г. по нахд №11065/22г. на СРС, 3-ти състав, с което е изменено наказателно постановление №7797 от 04.08.2022г. на Началник отдел „Контрол на републиканската пътна мрежа“ към Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ при АГЕНЦИЯ ПЪТНА ИНФРАСТРУКТУРА в частта, с която на Т. за извършено от него нарушение на чл.26, ал.2, т.1, б.“а“, пр.2-ро от Закона за пътищата /ЗП/ вр. с чл.8, ал.2 вр. с ал.1 и чл.37, ал.1 т.1 пр.1-во от Наредба №11 от 03.07.2011г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС за наложеното му наказание „глоба“ в размер на 4000лв. е определена на Т. „глоба“ в размер от 1000лв., както и е осъден да заплати 80лв.юрисконсултско възнаграждение.

В касационната жалба са изложени съображения за неправилност на съдебния акт, поради постановяването му в нарушение на материалния закон, както и при съществено нарушение на процесуалните правила. На първо място се подчертава, че касаторът е водач на МПС, но не и превозвач или собственик. Твърденията в жалбата са, че задължението за снабдяване с разрешение за специално ползване на пътищата по чл.26, ал.1 б.“а“ от ЗП не е за водача, а за собственика, поради което и до него следва да се отнася забраната за превоз. В този смисъл е вече

практика на АССГ по адм.дело №1144/20г., както и на съдилища в страна. Лицето, което е водач и като такъв, назначен по трудов договор, то към него не следва да се вменява посоченото изискване, тъй като задължението за подаване на заявление за снабдяване с посоченото разрешително вкл. и по наредбата /чл.15,ал.3 от Наредба №11 от 03.07.2011г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС/ е за собственика. С оглед това се прави извода, че доколкото не е спорно, че наказаното лице не е собственик или превозвач по смисъла на §.1 т.5 от ДР на З., то същото и не може да бъде субект на ангажираната отговорност. На второ място е развит довода в касационната жалба, че не е посочено качеството, в което е ангажирана отговорността на касатора, което е съществено процесуално нарушение и също е основание за отмяна. С оглед изложеното се моли да се уважи жалбата и да се отмени НП вкл. и по отношение на намалената глоба.

В съдебно заседание касаторът поддържа жалбата си чрез адв.Р.. Подчертава, че вида на товара - бетон, който е делим, прави неприложими конкретните норми на наредбата. Позовава се на практика на АССГ, която представя. Претендират се разноси. Ответникът по касационната жалба не се представлява и не е изразил становище по делото.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА изразява становище за НЕОСНОВАТЕЛНОСТ на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Въззивният съд е приел от фактическа страна, че на 05.07.2022г. в 7,50ч. на път II -18 км.33 на 1км. след разклона за [населено място] в посока К.-Л. Т. е управлявал и извършил превоз на товари /бетон/ с МПС четири оси с 2 управляеми оси марка „М.“ рег. [рег.номер на МПС] без да има разрешение за дейности в рамките на специалното ползване на пътищата /разрешително/, съгласно изискванията на чл.8, ал.2 вр. с чл.8, ал.1 от Наредба №11 от 03.07.2011г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС. Установено е, че при измерено разстояние между осите 1,36 м. сумата от натораването на ос на двойната задвижваща ос на МПС е 34,175 тона при максимално допустимо натоварване на оста 19т., съгласно чл.7, ал.1, т.5, б.в от Наредбата или превишаването е 15,175 тона.

С оглед констатираното, на 05.07.2022г. е съставен АУАН № 9074, като деянието било квалифицирано като нарушение на чл.26, ал.2, т.1 б.“а“ от ЗП във вр. с чл.37, ал.1, т.1 от Наредба № 11 от 03.07.2001г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС.

Въз основа на съставения АУАН, при пълна идентичност на описаното нарушение и след събиране на доказателства за наличието на повторност, е издадено атакуваното НП.

От СРС не са споделени основаните възражения на страната касателно това, че отговорността следва да е само за собственика като адресат на задължението за снабдяване с процесното разрешително, тъй като е подчертано, че изпълнително

деяние визира лице, което ползва пътната мрежа без разрешително. Не са споделени и доводи относно това, че е приложима нормата на чл.28 от ЗАНН, но касателно размера на глобата, СРС е счел, че е несправедлива и я е намалил до минимума.

КАСАЦИОННИЯТ СЪСТАВ НАМИРА решението на въззивния съд за валидно, допустимо и правилно.

Споделя се извода, че АУАН и издаденото НП отговарят на изискванията на чл.42 и чл.57 от ЗАНН. Същите са съставени от компетентни органи при спазване на процесуалните правила. Не се приема твърдението на касатора, че не било посочено в какво качество е ангажирана отговорността на дееца. В действителност изрично не е споменато „водач“, но е безспорно, че е такъв, доколкото е посочено, че Т. е управлявал МПС.

Въз основа на приетите писмени и гласни доказателства районният съд е приел за установено, че при максимално допустимо натоварване от 19т., управляваното от касатора ППС е било натоварено с 34,175тона. Следователно, съгласно по-горе цитираните норми от Наредба №11 от 03.07.2001г. и измерената обща маса, управляваното от Т. ППС несъмнено е тежко по смисъла на Наредба №11 от 03.07.2001г..

Правилно е установено, че наказаното лице е водач на извънгабаритно МПС, назначен на трудов договор, сключен с превозвач. Въпросът е правен –трябва ли да носи отговорност по чл.53,ал.1,т.2 от ЗП, като извършител на неизпълнение на задължение на превозвача, произтичащо от задължение от чл.26.ал.2, т.1,„б " а" от ЗП. Видно от нормата се наказват с глоба от 1000 до 5000 лв., физическите лица, нарушили разпоредбите на чл. 25, чл. 26, ал. 1, т. 1, букви "в" и "г", т. 2, ал. 2 и ал. 5 и чл. 41 или които извършат или наредят да бъдат извършени следните дейности: т.2 движение на извънгабаритни и тежки пътни превозни средства и товари без разрешение на собственика или администрацията, управляваща пътя.

Касационният състав въз основа и като съобрази санкционната норма на чл.53, ал.1 т.2 от ЗП намира, че правилно СРС е приел, че същата поставя изискване да не се ползват пътищата без наличието на посочено разрешително и не е обвързана с адресата му. Независимо от това, че задължението да изиска издаването на разрешение е на собственика на ППС или на превозвача, законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на водача, който е извършил движение на тежко пътно превозно средство без разрешение, което деяние съставлява нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“ от ЗП и се санкционира на основание чл. 53, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата.

Настоящият касационен състав не споделя тезата, изразена в касационната жалба, за прилагане института на „маловажност“ по смисъла на чл.28 ЗАНН. Процесното нарушение не разкрива специфики, които да го отличават от обикновените случаи на нарушения от същи вид. Единствено поради факта, че извършеното е за първи път, не прави нарушението маловажно. Законът за пътищата регулира важни обществени отношения, свързани с ползването и безопасността на пътната инфраструктура. Размерът на предвидените в ЗП административни наказания е показателен за важността на регулираните обществени отношения. В случая с деянието се засягат обществени отношения, които се ползват с висока степен на защита. Касаторът следва да притежава професионална компетентност и като професионалист да бъде запознат с нормативната уредба, касаеща неговата дейност и стриктно да я спазва.

Правилно първостепенният съд е определил като несправедлив наложения от

административно-наказващия орган размер на административното наказание и го е намалил до минимално предвидения в санкционната разпоредба на чл.53, ал.1 ЗП. Пределите на имуществената санкция варират в обхвата от 1000 до 5000 лева. Нарушението е било първо за наказаното лице, като не са установени доказателства за системност или за настъпване на допълнителни несъставомерни вреди. Извършена е правилна преценка от страна на СРС на баланса между засегнатите обществени отношения и интереса на санкционираното лице, с цел даване на превес на приучване към изпълнения на задълженията при извършване на превоз с тежки ППС. С оглед посоченото глобата правилно е била изменена според установения в чл. чл.53, ал.1 ЗП минимален размер.

За пълнота ще се маркира, че не се възприема позоваването на касатора на посочената съдебна практика, която не е тълкувателна. Константната практика на АССГ е, че водача може да бъде субект на отговорност в настоящата хипотеза – адм.дело №7508/23г., адм.дело №9561/21г., адм.дело №3734/24г., както и адм.дело №9812/2019г. вкл.- с предмет същя товар- бетон. Не се споделя тезата, че е приложимата административно-наказателна разпоредба на чл. 177, ал. 3, от ЗДвП, предвиждаща различна глоба, тъй като същата е свързана с чл. 139, ал. 1, т. 2 от ЗДвП- т.е. за ППС с товар, който не надвишава нормите.

По изложените доводи настоящият касационен състав приема, че първостепенният съд е постановил валидно, допустимо и правилно решение, в съответствие с материалния закон и без да е допуснато съществено нарушение на процесуалните норми, което да съставлява отменително основание.

Воден от горното, Административен съд София- град, XIX касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №2596 от 02.06.2023г. по нахд №11065/22г. на СРС, 3-ти състав, с което е изменено наказателно постановление №7797 от 04.08.2022г. на Началник отдел „Контрол на републиканската пътна мрежа“ към Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ при АГЕНЦИЯ ПЪТНА ИНФРАСТРУКТУРА в частта, с която на Т. за извършено от него нарушение на чл.26, ал.2, т.1, б.„а“, пр.2-ро от Закона за пътищата /ЗП/ вр. с чл.8, ал.2 вр. с ал.1 и чл.37, ал.1 т.1 пр.1-во от Наредба №11 от 03.07.2011г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС, за наложеното наказание „глоба“ от 4000лв. като в тази част СРС е определил на Т. „глоба“ в размер от 1000лв., както и е осъден да заплати 80лв.юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

Членове:1.

2.

